

Söz Savunmanın

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Ağustos 2017

Üstüme alınıp alınmama gibi bir derdi taşımayalı sanırım yarının düne nazire den tınısında saklı bir kaybolmuşluk.

Zamandan ya da kayıtlardan uzak duramamak ve işkillendikçe kendi gölgenden yine savurup durmak içindeki nemi kurulamak adına peçete arayışına kalmış.

Aradıklarım dansa arandığıma dair geliştirdiğim bir kehanet belki de yine aklımın bohçasında derli toplu ev kızı görüntülerine iştirak eden yorgun elleri annemin.

Uzatıp uzatmamak ya da sondan başa seğirten hükümlü cümleler.

“Kimlerdensiniz?”

“Hüzün apartmanı.”

“Duyamadım, huzur mu dediniz?”

Ne de olsa dervişin fikri zikri mevzu.

Kırmak orasından burasından sonra da ekleyip de sonunu getiremediğiniz.

Bir ritüel belli ki ömür:

Ölenler ve yeni doğanlar. Yoksa bir ruh transferi mi?

İlgıt ılgıt esse ne olacak ya da deli gibi? Nihayetinde bir yerlerde sızıp kalıyor iç sesimiz.

Durağan ömre katk yaptıklarımız ya da katıp katıp borçlandığımız hayal perisine.

Bir mezurayı elimize alıp boyumuzu görüntümüzü biçmek adına belki de sonra da toz kondurmadığımız yetilerimiz hâlbuki bilemiyoruz yetim düşlerimizin maruzat bellediğini.

Aklımın kepenkleri ne kadar kapalı olsa da kendimi alamadığımız görüntüler. Kâh evin içinde kâh dost meclisinde kâh yaftalandığımız satır aralarında kâh bir süpermarketin çıkış kapısında. Neden giriş değil de çıkış kapısı peki?

Sahiden, an itibariyle düştü aklıma bu farkındalık. Girenler mademki çıkacak iyi de çıkanların geri dönme ihtimali yok mu?

Olmaz mı efendim hele ki son alışveriş yaptığınız kasadaki görevli kocaman o sahte gülümsemesine kondururken buse makamındaki sihirli sözcükleri...

“Efendim, řu kadar ek puanınız oldu ve bir sonraki gelişinizde...”

Kulaklarımı tırmalayan o uğultu ve yine cüzdana pelesenk olan yoksa kredi kartı mı demeliydim? Ve evet, ömrünce kredi kartı kullanmayan çağın gerisindeki bir deli olarak... Neyse, sonuç itibariyle şartlar ya da seçimler bir şeylerden feragat yapmamıza vesile oluyor belki de bir kazanım kimine göre.

Aslında konu; ne hiçliğimiz ne de yokluğumuz bilakis var olduğumuza kanaat getirdiğimiz kibrimiz.

Hayli şatafatlı bir terim belki de afakî bir öngörü yoksa benliği ve mizacı yaftalayan bir hedef tahtası mı hele ki her birimiz kapitalist sistemin çoktan seçmeli hedef tahtaları olmuşken.

Ne bir uyarı ne bir önerge ne de kayıp ve kazanım babında bir sunum sadece hayatın garipsediğimiz gölgelerinden bir mizansen hatta resmini çekmek üzere yeltenmişim ki... Neyin resmi ya da kim bana bu hakkı vermiş olabilir ki üstelik tüm iyi niyetimle ve de tüm acımasızlığımla-genel kabuk görmüş sosyolojik bir açılım adında bir mensubu olmam vesilesi ile deyip kendimi aklayım öncesinde.

Aslında zıt düştüğüm; hem kendimle hem de ekonomik bir öngörü paralelinde lakin tüketim çağında üstelik aç kalma tehlikesini de göz ardı etmeden hele ki indirimli ürünlere de bir dokunmak adına gelişen aç gözlülüğümüze oy attığım o sandık kutusu seçmenlerinden biri olarak üstelik iki sene evveline kadar boşa düşmüş vatandaş sunumuna da layık görülmüşken.

Aklımın ve yüreğim fitratında artık nasıl bir ruh hali içindeysem uzun bir yürüyüşün, eve dönme pervazında yine de utanıyorum hem kendimden aslında hep kendimden ve ne yazık ki bizlerden ki şimdi nasıl geçiştirmem gerektiğini de bilmeden hele ki Hakkın nezdinde nasıl nasıl suç ve günah sahibi isem yine de... Tamam, söz savunmanın.

Geçenlerde medyada dolaşan o görüntünün bire bir örneğine rast gelmekse yorgun ruh halimin dolandığı depresif kıyıları aslında bir sokak köpeğinin açlığına, sefaletine ve yalnızlığına bir göz atıp ve yolumu değiştirme kaygısı değil de almam gerekenleri düşünüp yolumun üzerindeki-tam olarak değil belki de karşı istikamette yine de söz konusu alışveriş ise ve gereksinim başlığı altında neyi almam almamam konusunda gel-gitler taşıyorken...

Kanıksamak ya da görmezden gelmek: evet, bir öncesi yine yol üstünde kıvrılmış tabir-i caizse siyah denen renkten tam anlamıyla nasiplenmiş kir pas içerisinde ve bir o kadar da umarsız iken yine de bana seslenip aç olduğundan dem vurup. İşte bu da ayrı bir nokta zira aç ve muhtaç olduğunu söyleyen herkese yardım etme istemime eşlik eden de bir öngörü ve evet: yine söz savunmanın.

İki ya da üç saatlik yürüme mesafesinde mağdur kaç insana rast geliyorsam ve içimdeki şeytan kulağıma fısıldarken:

“Bu dünyayı sen mi kurtaracaksın?”

Hatta Suriyeli bir aileye rast gelip yine kendi dillerinde arkamdan sayıp dökerlerken ve yine aynı gün; benden yarım ekmek döner talebinde bulunan bir diğer çocuk.

Belki de günde en az bir aylık asgari ücret yardımı yapsam yetmeyecek iyi de bana kim yardım edecek gerçi cevabını biliyorum ama ve evet, söz savunmanın.

Dünyayı kurtarma imkânım olsaydı belki de öncelikle kendimi kurtarım Mars'a gidiş biletimi alıp en azından nefret ve bencillik zehirlenmesinden ölmezdim ki ben de o bencillerden biri olduğumu kolaylıkla itiraf edebilirim belki de günümüz tabiriyle: akılsız ya da sıra dışı. Geçtim.

Aklımın ırmaklarında kazanlar kaynarken kendimi dışarı atmak aslında Ağustos güneşine itibar edip bu sefer de sıcakla yüz yüze kalmak her ne kadar mevsim denen mefhum hep içimde saklı olsa da gelin görün ki biyolojik yapım ters düşmekte aklımın sakıncalarını ve öngörülerini ne zaman bertaraf etmek istesem.

O aç ve sefil köpek ve ben çizdiğim zig zaglarla hala bir yerlere varamamışken bir de baktım ki süpermarketin çıkış kapısında kafasını o siyahtan ten renginin bile seçilmediği güzeller güzeli oğlan çocuğunun dizine koymuş ve iki kayıtsız kafa baş başa.

Yüreğimin merhemini her yere sürmek istedim o an ve yine hangi akla hizmetse onları resmetmek iyi de ne hakla hele ki tam görüş alanına girmişlerdi ki derhal iptal ettim çekimi ve kaydı aslında çocuğun gözlerindeki donuş bakış hayli korkutmuştu beni. Belki çok saçma ama ya da vicdanımın bir uyarısı mıydı? Şimdi düşünüyorum da; bu yaştaki bir oğlan çocuğu-sokağa ait bizlere göre ya da sahipsiz devlete göre ve devlet koruması altına alınması gereken ya da benim korumam altına alınabilir mi iyi de beni kim koruma altına alacak?

Avaz avaz bağışlamak istiyorum ve evet, gerekçesi yoksa kanına ve vücuduna karışan yabancı bir madde miydi de bu denli kayıtsızdı yoksa kimsesizliğin ve açlığın sunduğu bir sendrom muydu?

Böylesine etkin ve delişmen bir yoruma baş koyup da o çocuğun şu an nerede olduğunu merak etmemek olası mı?

Geçti gitti kimine göre lakin gözlerimin önünden gitmek bilmeyen o son bakışı unutmam da mümkün değil.

Marketin çıkış kapısında süregelen bir nöbet ve eli kolu poşetlerle dolu biz tüketim çılgınları yine de bunca adaletsizliğe tanık olup da o lokmalar boğazımızdan nasıl geçiyorsa...

Göz göze geldiğimiz yetmezmiş gibi o küçük ve siyah ellerini bana uzatıp da... Bırakın bu da bana kalsın ve paylaştığım üç beş şey ya da lokma en azından o gecelik uykumda vicdanıma rüşvet vermişken.

Sözüm ona yazın tadını çıkarmak ve güzel havadan nasiplenmek belki üç beş çılgınlık yine aklıma esen ne ise ve bol bol insan gözlemlemek bir o kadar aç ruhuma ferahlık veren ve nasiplenmek güzelliklerden ya da çirkinlikleri görüp umarsızlığın da dik alası iken gündelik yaşantımızı ve alışkanlıklarımızı değiştirmeden ve asla da kendimizden taviz vermeden.

Aslında son bir ayrıntı yine canımı sıkan gerçi ortada gülümseyecek bir şey yoktu da o küçük çocuk için yine de gülümsememe karşılık vermesini çok isterdim ama köpeğin gülümsediği o kadar aşikârdı ki.

Ne de olsa; söz savunmanın ya o çocuğu kim savunacak ya a savunmalı ya da bizlerin ihmalkârlığını?

Yalnızlığa ve kimsesizliğe dair ne çok hikâye ve ne çok kinaye yine bizler içimizin trafiğinde bol bol isyan ederken...

Ya, sizin savunmanız ne?

Bir insan nereye kadar ya da kaç kişiye yetebilir ki hele ki bir ömür kendine bile yetememişken?